

Fabricio Lombardo

KARTE NEBA

Imaš mapu sveta za mene/ i kartu
neba: razbijenu sliku smisla; ti/ krećeš
svoje bokove u krugu koji je san i tišina, jer
menjaš imena stvarima i ostaješ u mom pogledu.
Ja se krećem po raskrsnici bez imenā
i signalā. Između reči koje borave na granici.

projekat grada – ovaj – (već ucrtane
ceste/ pokazane raskrsnice, trgovi...) koji
ne predviđa nazive ulica, gde se mesta ne odnose
na druga mesta/ ne ogledaju u rečima/ projekat
(ovaj) preko kojeg sada nanosim tvoju sliku
čutanja. tvoje ne znam više da govorim. ruku
nepomičnu. senku glasa.

sa obale se naginješ da bi fiksirala druge
reči/ (druge rečenice). spram bleska
neke lake i spore kišice.
vide se samo parkirana kola što gledaju u
predeo već umoran od pogledā. kroz spuštenu
prozor, plastična kesā izgleda nam,
dok leti, kao još jedan galeb/

Blackbally

nema više nikog – i možda nikada
nije ni bilo – ovde/ u tresetu i beloju smoli
zemlje. Među stenama. Među tamnim
rečima. Ostaje blizu nepristupačni grad/ oštarih
uglova i uličica: ući je kao poneti treset
u džepovima/ kao sagoreti u uglovima.
U sobi. Kretati se čutke/ mereći
glasove/ udisati pepeo sa licā/ oblutke i
zvukove/ tražeći znake mrtvih možda: tanušna
ruka pokazuje na kameni krst. Zatvoreni u
kući, gledamo izoštrenu liniju senke.

Stepenice – u krug – koje se zavojito
dižu kroz viseći prostor, nestvarne dok
se uspinjem, kamena kula, odblesnuta stena/
kapljica na licu/ mesto gde je stanovao Jejs,
s drugim rečima, tako različitim od mojih, samo
je jedan stih pronađen – this winding, gyring, spring
treadmill of a stair is my ancestral stair – slika
koja se muti na hartiji. Varka ogledala u
kome je svaki korak ispisan naopako.

Tvrđa. Gotovo sirova/ reč izgovorena
ovde, da bi povukla granicu/ da bi utvrdila
kraj. Kamenje zgomilano ispred ulaznih
vrata/ stalno. Uvek. Na kojem ispisuješ "leave,
leave me"/ čujem kako se ruši i krcka, pogodeno
senkom – tvojom – koja ulazi kroz prozor.

"pornography"

Jedan pokret za promenu, premeštanje, i sve što smo dovde nosili iščezava/ u ovoj mršavosti reči/ u ovoj noći kiše. I nalazim samo neodređenu putanju puteva i sećanjâ, korakâ bez horizonta. U ovom pustom gradu čije su usne ranile voda i tišina.

ono što pokazujem jeste ono što skrivam: figura skicirana olovkom/ senka/ ili maska stvari, u uglu slike, ono što svetlost ne obasjava, stoje reči/ smisao/ (moguće rešenje). ostalo su samo tačke i linije koje treba spojiti/ kao u enigma i zabavi.

ne umem da ti opišem put što vodi do Orionâ ili pokažem gde su mu granice. danas, nastojim samo da slušam vetar/ ili kišu što istrže reči iz ruku, jer sve što ostaje – nama – jeste ono ne znam. crno. ono moram da ostanem.

s mukom. ruke naslonjene na tišinu/ kroz kišu, u noći: ko zna koji put/ (I let love in nika kejva na radiju) ali je to ritam koji ne uspevam da pratim, dok tražim reči/ kadencu glasa da bih ti opisao ono što je propalo. (because I do not hope to turn again). I sa ovo malo svetla ne uspevam ni da ocrtam mapu, da ti dam koordinate kako da me nađeš.

i ovo je komad života. uhvatiti čvrsto nekog/ s dahom/ ili ga izgubiti. neonska svetla kod autogrila između firence i bolonje/ kamion sa hemikalijama/ još jedan sa zgomilanim svinjama: put u perspektivi jeste pejzaž za tumačenje. ti gledaš kartu, ne mene. niti svetla što se svaki čas menjaju.

Skrivaš jednu kartu u kosi/ crtež kiše, odsev potamneo od ono malo stvari što je preteklo. Crno. Prošlost. Kao da – ostala otvorena – blenda ne uspeva da sakupi svetlost. I primorava nas da pantimo.

"ne вреди pitati prolaznike" – kažem ti – "saznati koja je ulica, ime grada/ dobiti uputstvo za izlaz/ ili barem pravac. moramo ostati u ovom konusu senke – mirni i nepomični, u tišini – i gledati okrvavljene usne/ bilā ili lica što se udaljavaju/ katedrale što eksplodiraju. same naše reči uprske viorom i jedom". (čovjek što mimo nas prolazi, malo stvari uz sebe nosi/ izlazi iz prizora. napolje).

(Sa italijanskog preveo Dejan Ilić)

Fabricio Lombardo rođen je u Bolonji 1968. Jedan je od osnivača i urednika časopisa *Versodove* iz Bolonje. Njegova knjiga *Karte neba* (*Versodove*, Bologna 2000), koja okuplja pesme objavljivane tokom devedesetih u kraćim zbirka i raznim antologijama, svrstava ga među vodeće pesnike najmlađe generacije. Pesme su mu prevedene u Francuskoj, Americi, Slovačkoj i Irskoj.

Miša Pasujević

SILNA PROMAJA

Ne vraćati se pismima primljenim daleko od kuće; tadašnjim spasonosnim slatkama. Još uvek, jedva na površini, oslabila bi me. Potopila

...oblaci s planine. Sa suncem za ledima, kobac je obletao ptice u jatu, obrušavajući se tek na zaostalu, izdvojenu (tako sam odgovarao)...

U holu fudbalskog stadiona zaklonjen od kiše; na otvoru, gore napuklog stakla, za tren zaglavljani vrabac. Pre nego što sam se sklonio unutra, sunce se poput piva u prljavoj krigli pojavljivalo i nestajalo, vrapci trljali svoja tela o prašinu. Telefon-igračkom devojčica zamahnu – iš, prljavice(!)

Još uvek, oblak za oblakom...uspenušano nebo... U soliteru nad dragstorom, pre nekoliko godina, upalilo bi se svetlo u sobi (pozvonio bih na interfon, otvorio vrata, sačekao par sekundi – svetlost, širenje prozorskih kapaka; blic-provetranje, i to bi me zabavilo).

Na stepeništu, nekada prilično živog kulturnog centra, devojka uči da pravi kolutove od dima cigarete. Beba u kolicima rukama opipava svet, brzim pokretima postavlja znakove pitanja...

Na tramvajskoj stanici staću pod nečiji kišobran. Pogledaču na njegov sat kada premesti kišobran u levu ruku. Mrštiću se. Mrštiti sve dok ne pocrvenim k'o bulka... nezdrav i glavobolan...

*

Ponekad umem da budem dobar. Fin, čak(?)...obična gluma. Poput kišobrana na vetru – prevrtljiv.

Ne godi mi život. Uzgred, mrzim izraz *totalno*. Da preciziram, nikad ne uspevam da se do kraja napijem i na taj način obeznanim, najedem krmenadli na primer i krempita jer ponestanu... Jednu crnokosu J, koju sam napastvovao pre nekoliko meseci, naime bila je mortus pijana, izveo sam juče na neki skromni splav. Prethodnog dana, do tančina sam ispitao teren tako što sam obilazio sva mesta u kraju raspitujući se koliko košta loza. Ona je veoma volela lozu; na žurci pre pomenutih nekoliko meseci nije želela ništa da gucne pored loze. Sada je gledam, i posmatram dve čašice loze ispred sebe i šolju kafe pred njom. Ona ni makac. Srče kafu. Pri povratku kući, video sam staru adidas patiku na putu; čini mi se kao da sam je video ranije. Možda pre 40 godina, kada sam se rodio. Eto, toliko mi je dakle godina. 50 godina. Ravno 100 godina.

Iz grada mi se javila najbolja drugarica. Pogledala mi je neki erotski časopis, a potom rekla da se raduje što ide kući. Nakon burne nedelje, danas nema više